

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΪΓΟ Σ-ΣΙΜΑΙ

ΙΓΗ, ρίγη, ρίγη! »

Εἶνε ἡ φράσις, τὴν ὁποῖαν ἀφίνουν τὰ χεῖλη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐρωτικοῦ συμπλέγματος. Εἶνε ἀκόμη ἡ φράσις, ἣτις δύναται κάλλιστα νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν τοῦ Δανουῦ ἡγεμονόπαιδος : « Λέξεις, λέξεις, λέξεις ! »

Αἱ λέξεις δύνανται νὰ ᾔνε ἡ κρηπίς τῶν ἐκλογικῶν παρ' ἡμῖν προγραμμάτων, ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ πολεμικοῦ μας πατριωτισμοῦ. Ἄλλὰ διὰ δύο ἐρωτευμένους ὡσάν τὴν Σιμαί, ὡσάν τὸν Ῥίγον, αἱ λέξεις δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν. Αὐτοὶ ρίγη ὄνειροπόλησαν μὲν μόλις ἐγνωρίσθησαν, ρίγη τοὺς ἐδόνησαν μόλις ὑπανδρεύθησαν, ρίγη τώρα αἰσθάνονται κατὰ τὸν ἀχώριστον βίον των.

ᾧ, ποῖος ὕμνος αἰώνιος τῆς καρδίας χαράσσεται εἰς τὰς μορφάς των, ποῖος θρίαμβος αἰσθημάτων ἀποτυπῶνται εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ῥίγου, ποῖα ἠδυσπάθεια καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ! Καὶ αὐτὴ πῶς ἐναγκαλίζεται τὸν ἐκλεκτὸν της, εὐχαριστημένη διὰ τὸ κατόρθωμά της, καὶ τὸν ἐνατενίζει, μὲ ποῖαν γαλήνην, μὲ ποῖαν ψυχραῖμον ἀγάπην ! Καὶ αὐτὸς ἀκουμβᾷ μετὰ στοργῆς, πειθήνιος, εἰς τὴν γυμνὴν σάρκα τοῦ ὤμου της καὶ αὐτὴ διὰ τῶν προκλητικῶν βραχιόνων περιβάλλει τὸν λαίμονά του δι' ἀλύσεων τόσων χαριτωμένων, τόσων ἀπαλῶν, τόσων εὐθραύστων ! Καὶ τὰ ρίγη — τὸ σύμβολον τοῦ ἐρωτὸς των καὶ ἐνώπιον ἔτι τοῦ κόσμου — ἐφάπτονται, ἀλληλερεθίζοντα τὰ νεῦρα.

Αυτή, ἡ καταφρονήσασα ἀξιώματα καὶ πλούτη καὶ κοινωνίαν καὶ σύζυγον, φαίνεται ὡς νὰ τὸν προστατεύη ἀπὸ τὰ βέβηλα σχόλια τοῦ κόσμου, ὡς νὰ τοῦ λέγῃ :

«Γύρε εἰς τὴν ἀγκάλῃν μου· ἄκουσε μόνον τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου. Ἐμέ βλέπε· εἶμαι ἐγὼ διὰ σέ τὸ πᾶν, διότι τὸ πᾶν χάριν σοῦ ἐγκατέλειψα. Κοινωνία, οἰκογένεια, ἠθική, κόσμος εἶμαι ἐγώ. Σὲ κρατῶ. Εἶσαι ἰδικός μου ! »

Καὶ αὐτὸ τὸ κήρυγμα, τὸ ἔντονον, τὸ ἔξοχον, τὸ περιλαμβάνον τὸν δεκάλογον τῆς ἐρώσης καρδίας, τὸ κήρυγμα τῆς φιληδόνου γυναικὸς τὸ τονισθὲν ἐπάνω εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὰ κύτταρα, εἰς τὰς ἴνας, εἰς τοὺς σπονδύλους, τὸ ἀπαρτίζον ἓνα ἀλάβαστρον, ἓνα ἀμέθυστον, κᾶτι ὡσάν ὄνειρον, ὡσάν λίκνισμα, κᾶτι ὡσάν ἀφρός, ὡσάν φαντασμαγορία, τὸ κήρυγμα τοῦ ὁποίου τὸ μὲν μεγαλεῖον ζαυγραφεῖται εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνης ἢ δὲ γλυκύτης εἰς ἐκείνου τὴν μορφήν, εἶνε τὸ αἰώνιον κήρυγμα τῆς νεότητος, τὸ ὁποῖον κανεὶς νόμος μέχρι τοῦδε δὲν ἐκλόπισε, καμμία θρησκεία, κανὲν στέμμα, κανὲν ψεῦδος ! Εἶνε νόμος τῆς φύσεως ὁ ὁποῖος ἐγένετο ἔθιμον τῆς καρδίας. Καὶ τὰ ἔθιμα ἔχουσιν ἰσχὺν νόμων.

Μὲ τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας, φαίνεται ὡς νὰ προσεύχηται ἀκουμβῶσα ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ προσευχή της ἢ κοσμική, τὴν ὁποῖαν φιλοτεχνοῦν παλμοὶ καρδίας, ἀπευθύνεται πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἦτο περιττόν νὰ μᾶς δεικνύῃ τὸν δακτύλιον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς διὰ νὰ φανῇ ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτήν. Τὸ διακηρύττει τόσον γλυκᾶ τὸ βλέμμα του !

✱

Κλάρα Βάρδ.—Πριγκήπισσα Σιμαί.—
Κλάρα Ρίγυ.

Ἴδου ἡ ἐξέλιξις της.

Κόρη ἐκατομμυριάρχου Ἀμερικανοῦ, μόνος ὑπολειφθεὶς βλαστὸς μιᾶς σειρᾶς δεκατεσσάρων τέκνων.

Πείθει τὴν μητέρα της καὶ ἀποχαιρετοῦν τὴν Ἀμερικὴν.

Ἦτο δέκα ὀκτῶ ἐτῶν. Εὐπλαστον σῶμα· σφριγῶσα διάνοις. Ὅλην τὴν Παρισινὴν κομψότητα, ὅλην τὴν Ἀμερικανικὴν ἐκκεντρικότητα συνήλωνε. Πρὸς δέ, ὀκτῶ ἑκα-

τομμυρίων προΐκα. Καί κατέκτα, καί ἦτο ἡ Κλάρα αἰωνίως βασιλὶς ὅπου καὶ ἂν μετέβηκεν, ὅπου καὶ ἂν παρίστατο. Πότε εἰς τοὺς Παρισίους, πότε εἰς τὴν Νίκαιαν.

Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν πόλιν συναντᾷ ἓνα πρίγκηπα. Τὸν Καραμᾶν

※ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΙΜΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΘΙΓΓΑΝΟΣ ΡΙΓΟΣ ※

(Ἐκ τελευταίας φωτογραφίας)

Σιμαί. Ὁ ὅποιος τὴν ἐρωτεύεται. Ἄλλ' ἡ Κλάρα ἓνα ἔχει σύμβουλον μόνον· τὴν καρδίαν της. Πῶς νὰ τὸν νυμφευθῇ, ἔστω καὶ πρίγκηπα, ἀφοῦ ἐμμανῶς ἠγάπα ἓνα εὐμορφον λοχαγόν, τὸν Δε-Ἔσσελες.

Ἄλλ' ἀντετίθετο ἡ μήτηρ, ἡ δοξομανῆς μήτηρ, ἡ ὅποια ἤθελε νὰ εὖρη εὐκαιρίαν ν' ἀναμιχθῇ εἰς τοὺς ἀριστοκρατικούς κύκλους. Καὶ νικᾷ. Πείθει τὴν Κλάραν νὰ νυμφευθῇ τὸν πρίγκηπα. Καὶ τὴν 20 Μαΐου 1890

✱ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΡΑΜΑΝ ΣΙΜΑΙ ✱

(Ἐκ νεωτάτης φωτογραφίας)

παρόντος εἰς τὴν τελετὴν καὶ τοῦ ἐρωμένου της λοχαγοῦ, νυμφεύεται ἡ Κλάρα τὸν Σιμαί.

Ὅλοι αἱ ἀίθουσαι ἠνοιχθήσαν εἰς τὴν μυριόπλουτον, εἰς τὴν περικαλλῆ,

εἰς τὴν νεαρὰν πριγκήπισσαν. "Ολους ἀπησχόλει ἡ καλλονὴ τῆς· καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα τοῦ Βελγίου. Ἄλλ' ἂν οἱ ἄνδρες ἀμάχητοι ὑπετάσσοντο εἰς τὴν πριγκήπισσαν, αἱ γυναῖκες — ὦ! αἱ γυναῖκες! — ἐζηλοτύπουν. Καὶ τὸ νεαρὸν ζεῦγος φεύγει ἐκ Βρυξελλῶν καὶ περιπλανᾶται εἰς τὰς λεωφόρους τῶν Παρισίων.

Ἡ πριγκήπισσα ἄγει ἤδη βίον τρελλόν. Ρίπτεται ἀκάθεκτος εἰς τὰς ἡδονάς, εἰς τὴν χλιδὴν, εἰς τὸν οἶνον. Μεθύσκει, παίξει μετὰ τῶν ἀνδρῶν, πίνει ἀπνευστὶ φιάλας καμπανίτου, ἀψίνθου, βουργονδίου. Σημαιοφόρος τῆς χειραφετήσεως, δίδει εἰς τὰς Παρισινὰς ἀριστοκρατίδας τὸ σύνθημα νὰ διασκεδάζουν ἀνὰ τὰ ἐστιατόρια τοῦ συρμού· καὶ πράγματι ἤρχισαν αἱ πλεῖσται νὰ συρρέουν εἰς αὐτά, ὡς εἰς λειτουργίαν ἐκκλησίας!...

Εἰς τὰ 1896 ἐκδηλοῦται ἡ ἀνταρσία τῆς. Ἐβαρύνθη τὸν πριγκήπια· λησμονεῖ τὰ δύο τέκνα τῆς καὶ περισυλλέγει τὰ δίκτυά τῆς. Εἰς τὸ βάθος των εὐρέθη εἰς Ἀθίγγανος βιολιστής. Τὸν εἶδεν εἰς Παρισίους κατὰ τύχην εἰσελθοῦσα εἰς ἓν καφενεῖον, ἔνθα ἔψαλλον βοημοί. Ὁ Ἀθίγγανος διήθυνε τὴν μουσικὴν. Τὸν ἠράσθη στιγμιαίως. Ἀνάστημα δὲν εἶχεν. Ἦτο πολὺ μελάγχρους. Ἀδιάφορον ἦτο αὐτὴ Ἀμερικανίς. Αὐτὸ ἦτο ἀρκετόν.

Ὁ Ἀθίγγανος πῶς νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς! Αὐτὴ ὅμως μαίνεται ἐξ ἔρωτος. Ἐκεῖνος, ἂν καὶ ὕπανδρος, ὑποκύπτει καὶ ἀφίνει ν' ἀπαχθῇ ἀπὸ τὴν τρελλὴν πριγκήπισσαν, ἐγκαταλείπων τὴν σύζυγόν του, ὅπως καὶ ἐκεῖνη ἐγκατέλειψε τὸν ἰδικόν τῆς.

Ἀφίνει τὸ πᾶν ἡ Κλάρα καὶ ρίπτεται εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἴριγου. Καὶ περιοδεύει μαζῆ του, καὶ περιφρονεῖ τὰς κρίσεις τοῦ κόσμου, καὶ καταλήγει εἰς Κάϊρον, ἔνθα δαπανᾷ χιλιάδας δραχμῶν καὶ γεννᾷ ἓν τέκνον. Ἐπανέρχονται εἰς Παρισίους· ἀλλ' ὁ κόσμος τοὺς βλέπει δυσaréστως· καὶ φεύγουν καὶ μεταβαίνουν εἰς Μιλᾶνον· εἰς τὸ θέατρον τῆς Σκάλας δίδεται μίαν ἑσπέραν μία θεατρικὴ ἐπιθεώρησις, ἐν ἧ διαδραματίζεται ἓν τι σκηνῆ καὶ τὸ ἐρωτικὸν ἐπεισόδιόν των. Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἠθοποιοὶ οἱ ὑποκρινόμενοι τὸ ἐρωτευμένον ζεῦγος ἐφιλοῦντο, τὸ πλῆθος παρατηρεῖ τοὺς πραγματικοὺς ἥρωας εἰς ἓν θεωρεῖον. Καὶ ὑπάρχουν δύο ἐκδόσεις. Κατὰ τὴν μίαν, ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ συρίζῃ, ἰδίως τὸν Ἀθίγγανον· θόρυβος ἐπηκολούθησεν, ὅτε ἡ πριγκήπισσα ἐγειρομένη ἐνηγκαλίσθη προκσιπίζουσα διὰ τοῦ σώματός τῆς τὸν Ἴριγον, καὶ ἐπὶ τέλος διὰ κρυφίας θύρας τὸ ἀνδρόγυνον ἐδραπέτευσεν τοῦ θεάτρου. Κατὰ τὴν ἄλλην ἐκδοσιν, ἐνῶ παριστάνετο ἡ εἰρημένη σκηνῆ, τὸ πλῆθος ἐνθουσιαζόμενον χειροκροτεῖ φρενητιωδῶς. Ὁ Ἀθίγγανος εὐχαριστεῖ τοὺς θεατὰς καὶ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖου σπεύδει εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐναγκαλιζέται καὶ φιλεῖ τὴν ὑποκρινομένην

τὴν Σιμαί ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν τῷ θεωρείῳ πραγματικῆς συζύγου του. Τὴ ἐπηκολούθησε, μόνον ὁ Νιαγάρας θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπαραστήσῃ μὲ τὴν βοήν του.

Τὸ ζεῦγος ἐπευφημεῖτο ἀδιακόπως, ὅταν αἴφνης, μίαν ἀνέφελον πρωΐαν τοῦ Ἰουλίου, αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν μὲ ἀρκετὴν δημοσιογραφικὴν τραγικότητα τὸν θάνατον τῆς Σιμαί-ῚΡΙγου ἐν Βουδαπέστη, προσελθόντα ἐκ κακοήθους πυρετοῦ. Καὶ ἀφιέρωνεν ὁ τύπος ἐλεγειακὰς γραμμὰς ὑπὲρ τοῦ νεκρωθέντος ἐξόχου κάλλους τῆς πρῶην πριγκηπίσσης καὶ περιέγραφε τὸν ἐκκεντρικὸν καὶ περιπετειώδη βίον της καὶ οἱ εὐαίσθητοι ἄφιναν ἐπιφωνήματα λύπης, ἐν ᾗ αὐτῇ, ὅχι ἐν φερέτρῳ, ἐν μέσῳ ἀνθέων, τὰ ὅποια ἄφθονα ἐφάνταζόμεθα ὅλοι, ἀλλ' ἐν πλουσίοις ἐστιατορίοις, μὲ ἄνθη ἐστεμμένη, ἔπινεν εἰς ὑγείαν τοῦ κάλλους της, τοῦ ἔρωτός της!

Καὶ ἔπινεν—εἶνε βέβαιον—πολὺ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἐκ τῶν σταγόνων, ὡς ἠδονικῶς ἐρρόφα, ἀπέβλεπον μερικαὶ τὸν ῚΡΙγον. Διότι φεῦ! εἶνε ἀλήθεια πολὺ παλαιὰ, προκατακλυσμαϊκὰ, αἰωνία ὡς ὁ ἥλιος, ὅτι ὁ γάμος εἶνε τὸ μνημα τοῦ ἔρωτος. Λέγουν, ἰσχυρίζονται—ἐγὼ οὐδὲν βεβαιῶ—ὅτι ὁ Ἀθιγγανὸς τὴν ζηλοτυπεῖ· καὶ αὐτὴ ζηλοτυπίας δὲν ἀνέχεται καὶ αἱ φιλονεικίαι—δυωδαὶ αὐτόχρημα συζυγικαὶ ὡς ἐνέχουσαι πολλοὺς τόνους παραφωνίας—δὲν εἶνε ἄγνωστοι εἰς τὸ καθημερινὸν πρόγραμμα τῶν ἀσχολιῶν των. Καὶ ἔχομεν ἐν παράδειγμα. Ἡ νεαρὰ—διότι ἀκόμη δὲν ἔφθασε τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς γυναικείας νεότητος—δῆλα δὴ τὸ τριακοστὸν—ἡ ἀγαλαματώδης, ἡ ρεμβώδης αὐτὴ καλλονὴ ἐπόζαρεν ὡς πρότυπον ἐν Καίρῳ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ Ἑλληνος καλλιτέχνου, τοῦ κ. Τσιριγώτου, ὅστις προσεφέρθη νὰ φιλοτεχνήσῃ τὴν προσωπογραφίαν της. Ἀλλ' ὁ Ἑλλην καλλιτέχνης ἔμεινεν ὅχι εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς μὲ τὴν χρωματοπινακίδα εἰς τὰς χεῖρας, διότι ἡ ζηλοτυπία τοῦ Ἀθιγγάνου παρενέβη μεταξὺ τοῦ καλλιτέχνου καὶ τοῦ μεδέλου.

Καὶ ἤδη κατασπαταλαῖ ἄφθονον χρῆμα ἡ Σιμαί-ῚΡΙγου, καὶ ἂν ἐκόπασεν ὁ κλύδων τῆς φήμης της, αὐτὴ γνωρίζει πῶς ἐπιεσόδια ἐπιφυλάσσει, ποίας ἐκπλήξεις προετοιμάζει εἰς βορὰν τοῦ φιλοκαίνου κόσμου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία της.

Ἡ ξηροτέρα ἀναγραφὴ τῶν γεγονότων εἶνε ὁ ποιητικώτερος ὕμνος της. Καὶ βλέπω τὰς εἰκόνας της, βλέπω αὐτὴν ἐπακουμβῶσαν μὲ μίαν

ἔκφρασιν οὐχὶ μελαγχολίας, ἀλλ' ὄνειρου, καὶ προσπαθῶ ν' ἀνεύρω εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην τῶν μάγων ὀφθαλμῶν τῆς μίαν ἀκτῖνα παρκαρροσύνης, μίαν λάμπην μεγαλοφυῶς συλλήψεως. Διότι ἂν παρκαδεχθῶμεν εἶδη μεγαλοφυΐας, ἡ Σιμαί εἶνε μεγαλοφυΐα εἰς τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν τρυφήν, εἰς τὴν σπατάλην, εἰς τὴν βέμβην, εἰς τὸν πειρασμόν. Ὡ, ἤθελα νὰ ἐγνώριζα, ἐκείνη ἡ ὠραία κεφαλὴ τὴν ἵποιαν ὡς στέφανος περιβάλλει ἡ κόμη, τὴν ὀποιαν κρατεῖ ὁ ἄβρος, ὁ εὐσκαρκος βραχίων, τί σκέπτεται, πῶς ἀντιλαμβάνεται τὰ σμήνη τῶν βροτῶν, ποῖας ἀστραπᾶς φιλοδοξεῖ θριάμβων, ποῖους κερκυνεὺς βυσσοδομεῖ ὑπερηρανεΐας. Ἦθελα νὰ ἤξευρα, εἰς τὸν ἐγκέφαλόν της, — τὸν ὀπιῶν δὲν ἤξεύρω διατὶ φαντάζομαι ὄχι ὅμοιον μὲ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐγκέφαλον χαριτωμένον, παράδοξον, φαρφουρένιον, — ἂν κατέχη θέσιν, καὶ ποῖαν, ἡ πατρίς της, ἡ μήτηρ της, ὁ ἔραστῆς λοχαγός, ὁ πρόφην σύζυγός της, τὰ τέκνα τοῦ πρώτου συζύγου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, ὁ Ἴριγος, τὸ νόθον μετ' αὐτοῦ τέκνον της, ἡ πρόφην σύζυγος τοῦ Ἴριγου, ὁ κόσμος τῶν θαυμαστῶν της ὁ ποικίλλων εἰς ἡλικίας καὶ ἀξιώματα καὶ καλαισθησίας καὶ ἐθνικότητας, καὶ φαντάζομαι πόσον μέγας, τεράστιος πρέπει νὰ ᾔηνε ὁ ἐγκέφαλος αὐτὸς διὰ νὰ περιλάβῃ τόσον κόσμον, τόσην ἀγάπην, τόσα ῥίγη ἠδονῆς. . . Καὶ ὅμως οὐδεὶς πρέπει ν' ἀμφιβέλλῃ — ὅτι ᾔηνε ὁ ἐγκέφαλός της μικρός, λεπτοφυής, σχεδὸν αἰθέριος, διὰ νὰ φιλοτεχνῇ τόσα ἀστραπηδόλα καλλιτεχνήματα ἐν τῷ κόσμῳ τῆς φαντασίας. . .

Ἄν ἐν τῷ κόσμῳ, τῷ γελοίῳ αὐτῷ κόσμῳ, ὑπάρχει τι τὸ ὀπιῶν ἀξίζει νὰ κυριαρχῇ καὶ ὄντως κυβερνᾷ, καὶ εἰς τὰ πέρατα ἀκτινοβολεῖ, εἶνε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, τ' ὀπιῶν διεξάγει πάλιν μετὰξὺ ὄνειροπολήσεως ἄβρας καὶ πραγματικότητος σπασμῶδους. Τοιοῦτου κάλλους περιφανῆς ἀντιπρόσωπος εἶνε ἡ Σιμαί.

✱

Ἦθελα ἀπὸ τῶν σελίδων αὐτῶν τῶν κομψῶν, ἐπὶ τῶν ὀπιῶν ἴσως πέσουν — τίς εἶδε — τὰ βλέμματά της τὰ ὠραία, τὰ περιπαθῆ βλέμματά της, ἀλλ' ὄχι δι' ὄνομα Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ συζύγου της — τὰ ὀπιῶν, ἐὰν ἔπιπτον ἐδῶ, φαντάζομαι ποῖας διαστάσεις θὰ ἐλάμβανον — ἤθελα ν' ἀπνήθυνα ποιητικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὴν ἀξιολάτρευτον Σιμαί-Ἴριγου. Ἦθελα νὰ τῇ στείλω ὀλίγους ἀτμούς λιθανωτοῦ διὰ τὸ ἔξοχον πρόσωπον, ὀλίγους στίχους διὰ τὰ λεπτὰ σφριγηλὰ χαρακτηριστικὰ της. Ἦθελα πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ κυρίως ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ κρυφὰ-κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί, ὅτι παρῆλειψε μίαν ἐκκεντρικότητα — ἐν καθῆκον θὰ ἔλεγε κανεὶς αἰσθη-

ματίας. Ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς μία πόλις, ἀρμοδιωτάτη διὰ ρεμβασμούς, ἀνάγκη ψυχικὴ διὰ τὰς φύσεις τὰς μὴ κοινάς. Ἡ πόλις αὕτη δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ θέλητρα τῆς Παρισινῆς ζωῆς. Καὶ δι' αὐτό, δι' ἓνα κοσμογονισμένον ξένον εἶνε ἐκκεντρικότης νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Ἄλλ' ἔχει ἡ πόλις αὕτη γόητρον ἀρχαίων ἡμερῶν, ὅτε αἱ Λαῖδες ἦσαν ἀφθονοί· ἔχει ἐρείπια, τὰ ὅποια δὲν θ' ἀρνηθοῦν τὴν σκιάν των εἰς τὴν σάρκα τὴν ὠραίαν. Καὶ θὰ προσέθετα, ὅτι αὕτη, ἡ ὅποια εἶδε τόσον κόσμον καὶ φλέγεται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ βλέπῃ τι καινόν, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὴν κατ' ἐξοχὴν πολυύμνητον γῆν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου.

Εἶνε ἀληθές. Ἡ Σιμαί δὲν ἐπισκέφθη ἀκόμη τὰς Ἀθήνας...

(Δεκέμβριος, 1898)

Υ. Γ. Νεώτεροι θρίαμβοι. Ἡ Σιμαί δὲν θὰ ἡσυχάσῃ οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν τάφον. Τὸ σκάνδαλον τὴν περιβάλλει πανταχόθεν. Καὶ ὅταν αὐτὸ περιβάλλει, ὁ ἄνθρωπος ἐκβάλλει κάτι, ἡ Σιμαί δέ, τὴν ἐσθῆτα. Ἀπεφάσισε νὰ ἐμφανισθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ἀδαμιαία περιβολῇ, ἢ μᾶλλον, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ γυναικός, ἐν περιβολῇ Εὐσας, συμπεριλαμβανομένην καὶ τῶν φύλλων τῆς συκῆς. Ὁ Ὀμπέρ, ὁ γλυκὺς συνθέτης τῆς «Μανὸν Λεσκὸ» ἔγραψε πρὸ ἐτῶν ἐν μελόδραμα διὰ μίαν ἄλλην πριγκίπισσαν, ἥτις κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν ἔφερε τὸ ὄνομα Σιμαί, συγγενοῦς δὲ τοῦ πρώτου σύζυγου τῆς Κλάρας, περιπετειώδους καὶ ταύτης γυναικός. Τὸ μελόδραμα αὐτὸ ἔχει τρία πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο κυριώτερα θὰ ὑποδυθοῦν ὁ Ἴριγος καὶ ἡ Κλάρα, θέλουσα οὕτω νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πρῶτον σύζυγόν της, ἐκθέτουσα αὐτὸν εἰς τὸ κοινὸν σκῶμμα. Ἡ ἀστynomία τῶν Παρισίων ἀπηγόρευσε τὰς ἐκφυλιστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς κυρίας Ἴριγου. Καὶ νῦν καταφεύγει εἰς Βρυξέλλας ποθοῦσα ἐκεῖ τοῦλάχιστον νὰ ἐμφανισθῆ γυμνή, ὑποδυμένη τὸ πρόσωπον τῆς ἡρώιδος εἰς τὸ μελόδραμα τοῦ Ὀμπέρ, κατὰ τὴν σκηνὴν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ λουτρόν. Ἄλλὰ δὲν ἀντέχομεν νὰ τὴν παρακλουθῆσωμεν εἰς τὰς πλαστικὰς ἀποκαλύψεις της· ἡ παρέλασις της παρακλουθεῖται ἀπὸ τιαύτην σπαργώδη συγκίνησιν, ἀπὸ τόσους τεραστίους πειρασμούς, ἀπὸ τόσας σκανδαλώδεις ἀναπάσεις, ἀπὸ τοιοῦτον κάλλος, ... ὥστε μὲ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐντύπωσιν τὴν ἀποχαιρετῶμεν, εὐχόμενοι εἰς τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῶν Βρυξελλῶν καλὴν . . . ἀντοχὴν νεύρων.

IDEM